

avgangsstudentene

Statens Kunstakademi

Kunstnerenes Hus

5	Forord av kurator Line Halvorsen
6	Vegring: Intervju med Anders Dahl Monsen
8	Vegring: Intervju med Elise Storsveen
10	Vegring: Intervju med Anna Daniell
13	Navneliste kunstnere
14	Presentasjon av kunstnere
66	Kolofon

Selskap og vegring

Årets Bachelor avgangsutstilling finner sted i Kunstnernes Hus første etasje, i tillegg til Pakkerommet og Akademirommet. Begge disse rommene ligger med egen inngang fra baksiden av Huset og har i sin tid vært professor-atelierer, hvor studentene fra akademiet hadde sin undervisning helt frem til 90-tallet. Christian Krogh førte her streng skulpturkorreksjon i hatt og frakk med tydelige beskjeder om hva som ikke fungerte.

I dag kan akademiutdannelsen sies å ha en helt annen stil. Den er på godt og vondt fri i den forstand at man er helt prisgitt sin egen innsats. Om man lider av vegring, er det ingen eller få, som blander seg opp i dette. Utdannelsen bærer preg av løse strukturer og få faglige møtepunkter som konfronterer om man virkelig får gjort sitt aller beste. De personlige båndene man knytter blir den viktigste ressursen man har.

I katalogen har vi valgt å intervju tre kunstnere om deres arbeidsforhold. Arbeidet som kunstner består av stadige avgjørelser og problemløsning på flere nivå. Hvordan kan man trives med å lage kunst? Hva er det som gjør at man hengir seg til et abstrakt univers av utfordringer: økonomisk, praktisk så vel som livsstilmessig?

For å gå inn i disse problemstillingene har vi hatt gjennomgang med Are Mokkelbost der vi har forsøkt å gå inn i kunstens vesen ut fra studentenes arbeider. Hva skal til for at prosjektet blir virkelig bra? Klarer vedkommende å ha nærhet til arbeidet slik at vi kjenner et smittomt engasjement? Hvordan kan man få omverdenen med på verkets egne premisser?

Ved offentlig presentasjon av egne prosjekter blir de aller fleste stresset av mekanismer som vi helst skulle vært foruten - som for eksempel de andres kritikk - eller det man tenker at de andre synes du burde. Den eneste veien til et livsløp med kunsten er med utgangspunkt i egne premisser. Om objekt-relaterte arbeider er ut eller inn i 2012 er likegyldig. Kunsten er til en hver tid like ulik som de som utøver arbeidene.

Utstillingskonteksten er som et bra middags-selskap: Fylt av gode hoder, historier, begjær og friksjon. Estetisk appellerende. Noen jazer og hoier, andre kjenner seg usynlig på enden av bordet. Kunstnernes Hus har på generøst vis gitt oss muligheten til de aller beste fysiske rammer for utstillingen. Vi håper å kunne gi tilbake i form av en oppløftende utstilling som gir rom for Husets arkitektur, og hvert enkelt arbeids enestående karakter.

Line Halvorsen

Intervju per e-post med
Anders Dahl Monsen (1980), Oslo

Hvordan vil du definere deg selv som kunstner, og hva er ditt seneste arbeid?

Mitt seneste arbeid er en rekke verk produsert mens jeg sover eller legger meg nedpå. Det er ganske definerende for meg.

Har du atelier og hvordan ser arbeidsdagen ut?

Jeg har atelier hjemme, på mitt gamle soverom. Så nå har jeg to senger, en på soverommet og en på atelieret. Jeg står opp, spiser frokost og går å legger meg på atelieret når jeg blir trøtt igjen. Jeg blir trøtt av å sjekke mail så det fungerer bra.

Er du plaget av vegring i arbeidet med kunsten? Hvorfor og hvordan utarter dette seg? I motsatt tilfelle, hva gjør deg så strukturert?

Vegring er en drivkraft for meg, den er et korrektiv til ambisjonen. De fleste av mine idéer har blitt prokrastinert til de ligger i et arkiv jeg ikke orker å ta tak i. Det er strukturert latskap, på toppidrettsnivå.

Hva er du opptatt av når du jobber med kunst? Hva vil det si å lage kunst i din praksis?

Jeg er glad i å ta det med ro og vil at kunstproduksjonen skal bidra til det. Det kan sammenlignes med en pensjonisttilværelse. Kunsten gir meg muligheten til å lese bøker, reise, drikke vin og være sammen hyggelige folk. Jeg er sikkert opptatt av det samme som pensjonister er: politikk, meningen med livet og god mat.

I hvor stor grad er du i dialog med andre kunstnere om arbeidet ditt, og hvilken grad har dette influens på arbeidsprosessen?

Jeg tror jeg som de fleste andre jeg kjenner nesten utelukkende snakker om kunst. Når andre kunstnere kommer med råd eller forslag til meg gjør jeg som de sier. Det er deilig å outsource, planen er nå å la andre folk sove for meg, som var en annen kunstners idé.

Hva er det som er positivt i livet som kunstner?

Det tror jeg kommer ganske godt fram i intervjuet hittil. Jeg liker å sove og bestemme døgnet selv. Folk har forskjellige stress-gener, søvnbehov og ambisjoner. Jeg vil gjerne komme i kontakt med dem, så de kan sove for meg.

Intervju per e-post med
Elise Storsveen (1969), Oslo

Hvordan vil du definere deg selv som kunstner, og hva er ditt seneste arbeid?

Jeg er ikke villig til å definere meg selv som kunstner. Mitt seneste arbeid er mitt første utført i bare tekstil som materiale og heter «Stjernene der nede». Det er en installasjon eller et hengende og utflytende bilde som imiterer fotografier av verdensrommet med planeter og stjerner laget i afrikansk knytebatikk.

Har du atelier og hvordan ser arbeidsdagen ut?

Ja, jeg har atelier. Og jeg synes det er viktig å ha et skikkelig arbeidssted som man kan gå til hver dag, et sted som ikke er hjemme og et sted som egner seg for både å tenke på kunst og lage kunst. Min arbeidsdag begynner kl 08.30 på atelieret og varer til ca 17.00, omtrent som en «vanlig» jobb. Hva jeg gjør avhenger av hva slags prosjekter jeg er i gang med. Men jeg prøver å holde meg til så mye som mulig

praktisk arbeid og utsette all e-post etc til sein kveld, etter familiær hygge og plikt.

Er du plaget av vegring i arbeidet med kunsten? Hvorfor og hvordan utarter dette seg? I motsatt tilfelle, hva gjør deg så strukturert?

Arbeidsvegring kjenner jeg ikke til. Men både korte og lange perioder med vanskelig forhold til eget arbeid er en del av livet. Det som gjør meg strukturert er først og fremst en sterk arbeidslyst. I tillegg liker jeg morgener og rutiner og jeg vet jeg blir deprimert av ikke å jobbe så det beste er å holde hjulene i gang.

Hva er du opptatt av når du jobber med kunst? Hva vil det si å lage kunst i din praksis?

Å jobbe som kunstner er for meg å alltid være lydhør og deretter konstruktiv i forhold til egne idéer, lyster og fantasi. Når jeg lager kunst jobber jeg alltid utifra en blanding av klare idéer og en stor porsjon usikkerhet og nysjerrighet. Jeg jobber best under total frihet og med en viss mengde risiko for at alt går til helvete.

I hvor stor grad er du i dialog med andre kunstnere om arbeidet ditt, og hvilken grad har dette influens på arbeidsprosessen?

Jeg liker absolutt ikke å involvere andre, ihvertfall ikke kunstnere, i arbeidet mitt under arbeidsprosessen. (Men jeg tror jeg ville vært en bedre kunstner om jeg hadde vært villig til slippe andre til med konstruktiv kritikk).

Hva er det som er positivt i livet som kunstner?

Det meste. Jeg bestemmer over min egen tid, mitt eget liv og mine egne idéer. At alt man gjør og opplever påvirker kunsten og omvendt. Jeg er utrolig privilegert som hver dag gleder meg til å gå på jobb og aldri blir ferdig utlært.

Intervju per e-post med
Anna Daniell (1978) ,Oslo

Hvordan vil du definere deg selv som kunstner, og hva er ditt seneste arbeid?

Jeg synes det er vanskelig å definere seg selv som kunstner på en kort og presis måte. Min kunstneriske praksis er i kontinuerlig forandring og det er vanskelig å selv ha oversikt. Jeg prøver i steden å ha fokus på hva jeg jobber med her og nå. Så overlater jeg definisjonsspørsmålet til andre, som gidder, digger eller misliker kunsten jeg lager.

For tiden jobber jeg med å skrive tre kortfilm-manus. Felles for disse er å utforske bruken av skulptur i narrativ film. For eksempel er filmen «Metode» som en slags road movie om en abstrakt skulptur som prøver å finne en vitenskapelig metode for å forstå sin egen abstraksjon. I «Mat» er det en kakeinspirert skulptur på toppen av et fjell som innehar en urovekkende makt over de menneskelige karakterene i filmen. I tillegg til å skrive på filmmanusene jobber jeg også med et utsmykningsoppdrag for Oslo kommune, Olaf Ryes plass 2, der mitt bidrag er en skulptur som hentes ned fra Galdhøpiggen i form av en kampestein. Slike beskjelte skulpturer blir ofte plassert på toppen av fjell og høyder. I dette prosjektet skjer det motsatte: steinen fra fjellet bli fraktet ned til Oslo.

Har du atelier og hvordan ser arbeidsdagen ut? Er du plaget av vegring i arbeidet med kunsten? Hvorfor og hvordan utarter dette seg? I motsatt tilfelle, hva gjør deg så strukturert?

Arbeisdagene mine er ulike og det er forskjellige perioder, men grovt sett kan periodene deles i tre: Det er full-jobb-på-atelieret-hverdag perioden, hvor jeg står opp tidlig, går på atelieret og er veldig produktiv. Da er jeg som regel i godt humør og koser meg med min egen kunst. Jeg er da ofte litt selvsentrert og selvrealiseringskurven er på topp. Så er det

perioder hvor jeg er i kunstmodus, men ikke helt klarer å være på atelieret og produsere, men heller bevisst innhenter inspirasjon. For eksempel ved å se utstillinger, filmer eller ved å lese alt fra skjønnlitteratur til forskningsrapporter.

Så er det perioder hvor jeg er drittlei kunst og bevisst lager en slags distanse til det hele og gjør helt andre ting. På det mest ekstreme hopper jeg over kulturdelen i avisa, og henger bare med de kompisene som ikke jobber med kunst. Jeg prøver da å fokusere på å være oppmerksomt tilstedeværende i motsetning til å bekymre meg for at jeg egentlig burde sitte på atelieret å lage noe. Indirekte funker jo disse «ikke-kunst»-dagene som inspirasjonsperioder selv om jeg later som de ikke gjør det. Dette er en øvelse i seg selv, lett i teorien, men ikke alltid like lett å etterleve. Disse periodene er selvfølgelig ikke delt opp i svart/hvitt, de kan overlappe hverandre, men utfordringen er å fange opp sitt eget humør og akseptere at det er slik det er for så å prøve å tilpasse hverdagen til det.

Hva er du opptatt av når du jobber med kunst? Hva vil det si å lage kunst i din praksis?

Det er uendelig mange ting jeg er opptatt av når jeg lager kunst, og forskjellige ting til ulike tider. Men det å jobbe kompromissløst, være ærlig, og stadig dytte seg selv til å velge det minst forutsigbare alternativet er kanskje noen av hovedtrådene. Hvis kunstjobbinga bare blir stress som er større enn det som er gøy, ser jeg ikke noe poeng i jobbe med dette. Jeg tjener så lite økonomisk at det ikke holder som en gulerot i seg selv. Jeg har heller ikke så stor tro på den virkelig lidende kunstneren, eller i hverfall er jeg selv ekstremt lite produktiv i deppa modus, så derfor er nok det viktigste å ha det kult -ikke så veldig orginalt egentlig.

I hvor stor grad er du i dialog med andre kunstnere om arbeidet ditt, og hvilken grad har dette influens på arbeidsprosessen?

Uten unntak har jeg alltid verdsatt og vært i dialog med andre personer under utviklingen av nye kunstprosjekter. I startenfasen dreier det seg ofte om uplanlagte, tematiske samtaler, både med kunstnerkollegaer og ikke minst venner utenfor kunstmiljøet, det kan være enormt inspirerende. I sluttfasen av et prosjekt funker det mer som en slags intern kvalitetssikring, som om jeg har behov for å få bekreftet at det jeg er gang med å lage ikke er helt ut på vidda. Jeg sikrer at de siste valgene sitter, og *booster* selvtilliten liksom. Selv om jeg ikke er en utpreget samarbeidsperson, men heller litt redd for å miste meg selv i kompromisser, så har jeg også hatt enormt utbytte av å samarbeide, og gjør det av og til. Dette skjer kanskje oftere i kuratorisk sammenheng hvor det ikke er mine personlige prosjekter som skal smeltes sammen med en annens.

Hva er det som er positivt i livet som kunstner?

Først og fremst friheten til selv å kunne velge å jobbe utifra all verdens tematikker og formale muligheter. Å kunne tifoldstille ens egen selvrealisering i den grad man selv ønsker, og å kunne dele det man har å melde. Videre er det fint å kunne velge sine kollegaer, i motsetning til mange arbeidsplasser hvor man må tilbringe hver dag med folk man kanskje i utgangspunktet ikke har mye personlig til felles med. Jeg liker å kunne opprettholde en nyskjerrig tilnærming til samtiden man lever i og kunne oppdage sammenhenger eller nye kombinasjoner. Denne grensløsheten av valg kan selvfølgelig også være skremmende og forvirrende, men jo mer jeg har klart å akseptere at den er uforutsigbar og klart å utvikle en egen metode for å surfe på den, jo mer tilfredstillende og gøy er det å jobbe med kunst.

Jens Ardal
Kirsten Lindholm Astrup
Thomas Simonsen Balmbra
Maria Belić
Christian Bjørnø
Åsmund Bøe
Sheyma Etefagh
Jesper Halling
Silje Henden
Linn Lindstrøm
Joakim Martinussen
Mimmi Mattila
Hannah Mjøltnes
Mari Hofseth Opsahl
Andreas Oxenvad
Maria Pelkonen
Oskar Pettersen
Michael Rahbek Rasmussen
Andreas Skjelde
Ingrid Torvund
Ayatgali Tuleubek
Tora Uhrn
Arja Wiik-Hansen
Silje Eugenie Strande Øktner
Knut Ivar Aaser

Jens Ardal arbejder hovedsageligt med tegning, maleri og skulptur, og selve præsentationen af den produktion, som forekommer i abstraherede, naive eller surrealistiske udtryk. Værkerne er baseret på en konstant instens tilstedeværelse, i sine problemstillinger og materialer. I processen af todimensionelle værker eksistere der tilsyneladende intet hierarki, mellem olie på lærred og en doodle-tegning med kuglepen på et A4 ark.

Et eksempel på dette er værket «Revenge» fra 2009. En doodlelistisk kuglepenstegning, som en medstudent har tegnet en penis i munden på, bliver indscannet, forstøret og printet på a4 ark. Deretter bliver den sat sammen til en storformat tegning på 42 ark. Her er den uprætentiøse tegning taget alvorligt, og det bliver ikke ved tanken om, at den uskyldige tegning måske havde et potentiale. Den har udlevet sit potentiale, og man kan nu gå på opdagelse i den nu halv centimeter tykke, pixelerte kuglepenstegning.

Det er altså ikke udgangspunktet fra en færdig ide, der på forhånd bestemmer

visningsformen, eller værkets udvikling, men det er noget der sker løbende undervejs. Det sker aldrig tilfældigt, men af behovet for en ramme, orden eller system for de skabte værker og det handler om at finde den rette visningsform for den specifikke situation.

Referencene mod popkunstnere er tilstede uden at værkerne ligner popkunst i den forstand. Det er mere popkunstens statement og accept af kunst som en konsumvare som belyses. Det handler om produktion, konsumering og muligvis om at tømme et indhold. Men det sker ikke rigtig, det virker nærmere som om Ardal tømmer sig selv for indhold, men vælger nøje ud hva han vælger at dele og hvordan det skal ses på. Arbejderne virker ikke til at påtage sig trends i samtidskunsten, men holder sig til velkendte medier og genkendelige materialer. Værkerne tillader sig at være visuelle, farverige og tage udgangspunkt i personlige problemstillinger, som bliver fortolket friskt og humoristisk.

Jeg arbejder hovedsageligt med rullekufferter, tilsyneladende. De tropper altid op på mit atelier og vil være med - fuldstændig uden hensyntagen til, om jeg er ved at udfærdige en performance, en musikkomposition, en installation eller en videocollage.

Jeg har det ambivalent med det, og der er ingen tvivl om, at det hænger sammen med, at jeg også har det ambivalent med at leve i en kultur, hvor vi rejser meget og hurtigt, både rent fysisk og via internettet: Det fjerne bliver nært, og det nære bliver fjernt, og ofte er det omvendt, men ikke altid. Det er praktisk og fascinerende, men det er også forvirrende og frustrerende at få spredt sin mentale tilstedeværelse ud over det meste af jordkloden.

Derfor øver jeg mig ofte i at være til stede *lige nu og her*, men det er vanskeligt, for hvor er Her og Nu egentlig?

Jeg besøger en god ven i Tyskland. Vi løber en tur i en park. Bagefter laver vi øvelser i hendes solfyldte stue. Jeg mærker mine bare fødder mod det varme trægulv, og der er ingen tvivl: Her-og-Nu'et findes lige dér, på hendes gulv. Vi smiler zen-agtigt til hinanden og sætter os herefter ned med hver vores mac. Men så splitter Her-og-Nu'et sig, for hun skal skype med sin kæreste, der bor i et andet land, jeg skal maile til en deprimeret ven i et tredje land, og så er tiden gået, og jeg skal allerede mod

lufthavnen tilbage til et fjerde land, så jeg skal skynde mig at pakke min kuffert.

Et af mine seneste værker er en stedsspecifik, musisk performance med titlen *One Woman Cabaret*, som jeg fremførte på et galleri i Oslo. Jeg insisterede – som en del af konceptet – på at gøre alt selv: komponere musikken, skrive manuskriptet, styre teknikken og performe alle seks karakterer. Cabareten bestod af seks sange i hver sin genre og blev fremført på hvert sit sprog af hver sin karakter. Eksempelvis performer en tysk dame en melankolsk jazz-sang *Ich war doch nie so schwanger wie du* (*Jeg var aldrig så gravid som dig*). Hun synger, spiller orgel, saxofon og er iklædt en 1940'er-inspireret flaskegrøn kjole, hvid perlekæde og en baret-hue i mørk pels. Efter hende ankommer en ung kvinde i en kort, stram, pink kjole. Hun er meget optaget af en Facebook-chat og fjerner stort set ikke sit blik fra skærmen, mens hun synger en emotionel popsang *Hey du, nu er du her igen* :) En anden karakterer (jvf. foto) råber efter publikum og kaster dem ud af gallerirummet.

Jeg anvender oftest tragikomiske elementer i mine arbejder. Dét, og så rullekufferter.

www.kirstenastrup.com
www.boe-astrup.com

Thomas Simonsen Balmbra is a filmmaker and performance artist.

As *Traumas* he portrays troubled individuals caught in obsessive loops, descending a downward spiral of their own creation. Sometimes in costume, accompanied by music and hand puppets, his hypnotic voice is comforting and disturbing at the same time.

As a filmmaker, Balmbra has spent the last three years working on a 20 minute long adaptation of the Orfeus myth. It is the story of the musician who plays so beautifully that it enchants anyone who listens to it. When his bride to be Eurydike dies, he travels to Hades to bring her back. The film was shot on 16mm and inspired by Czech puppetry, German expressionism and body horror.

Orfeus will be screened at the Cinematheque, Filmens Hus, Dronningens gate 19, Saturday the 26th of May at 19:00.

I'm a sailor too

I move in the realms of video, performance and installation. The cornerstone of my work is what shapes our identity and roles we take in intimate relationships. The meeting with others starts the process of my work. I film conversations and situations. Video footage become my visual notebook around themes I'm preoccupied by, often addressed through discomfort and tragicomedy. I use phenomena in popular culture as a way to communicate, lately through karaoke.

In most of my works I ask people in my close surrounding to participate. I choose the setting where together we will act. For example

a beach, a gallery space or a bathroom. I apply them with an object/prop. A sailor shirt, a homemade rainbow in fabric, a flute, or sculptures made by me. The prop becomes a tool during the improvisation. Something for us to relate to, play with.

Once I told my father about all the trips I wanted to make. He answered: "You should have become a sailor like me, at least it would have been cheaper". But I am a sailor too. To move in these days does not feel like a choice anymore. We are expected to be mobile. To live the vagabond life. You have to fight to stay.

ART IS WORTH WAITING FOR

Zuckerzeit gave me color.
We wait.

I walked in the early spring sun, and
felt a silvery sensation of a car in
my side-view passing. Green plastic
covering the roots of leafless trees,
planted as an excuse for garden-space.
I thought about the art of thinking,
and the thinking of art. People ask
me what I do, and I say, I'm an artist.
They ask me, so what do you do?
I say, uhm, I don't know really.
But I do. I do a lot of waiting.

Worth waiting for.
I'm thinking of sex.

Still waiting.

Find myself thinking of waiting.
The lust.
One, I gave up on being nice.
Two, I give up on alchemy.
I gave up on you until you turned
from red to green.

Wait a minute.

I spoke to you about this coming
to an end.
I even whispered, everything
will be OK.
Waiting for something, if not art,
what then.
The art of lovemaking, the bible.

Wait knows not my name.
It won't comfort me while ——

Me, I am the friend.
The only heir.

I stand waiting for my man, he gives
me small worn coins to collect.

I trust myself to find a tool,
that gives me moderate space.
I'd like to shine like some
glimmer twins.
It trembles, up and up it goes.
Never get to use the skills
accumulated.

Go down in history boy, go down.
The trust I had and gave is rotten fruit.
I stomp it and wipe my boots clean.
Sold to the nice young man.

It has come to this by force.
The stones will shout and not
be mentioned.
These sentences never gathered well.
Still waiting for it.

I wait forever.
Forever is now.
I'm in the waiting.
Being made new.

I am, I wait, I have it all, it never
comes.

Fools.

It's me.

For cirka 200 millioner år siden begynte superkontinentet Pangea å sprekke opp.

Store rifter åpenbarte seg, og i disse oppstod vulkaner som spydde ut magma. Magmaen størknet. Noe på overflaten, og noe i dypet der massen stivner sakte. I det trykkende mørket blandet to forskjellige typer feltspat seg, og store krystaller tok form.

I 1954 startet Aasmund Berg et grustak utenfor Sandefjord. I starten var det bare han, en lastebil og et underjordisk fjell av larvikitt. Det var larvikitt av en type som ikke var ettertraktet som prydstein, men som var perfekt til pukk og grus.

Aasmund Berg var på sin måte en skulptør, og jeg ser paralleller mellom hans virke og mitt eget. Han bygde velfungerende grustakmaskiner av deler fra utenkelige steder og ting. Jeg jobber med collage og video, og bygger nye fantasimaskiner ut av bilder, video og illustrasjoner. Jeg ser på dette prosjektet som et slags samarbeidsprosjekt mellom meg og min avdøde bestefar, Aasmund Berg. En mann jeg er oppkalt etter men aldri fikk møtt.

Nesten hele min slekt på morssiden har på et eller annet tidspunkt jobbet med stein og grus. Dette blir første gangen jeg legger inn arbeid på *Aasmund Berg Pukk og Grus AS*.

Filmen «Konglomerat» en slags minne-maskin: en blanding av observasjoner, assosiasjoner, myter, tragedier, dypbergarter og maskindeler. En kaleidoskopisk serie kortfilmer sentrert rundt en familiebedrift.

Project description:

This is a performance and installation piece, where the artist will be engaged in conversation with members of the audience regarding her ability (as a Iranian girl) of handling (manly) tools.

Installation note:

A wooden kitchen table and 2 chairs will be installed. There will be tools (drill, screw driver, saw) on the table in addition to some small nibbles.

Performance will be ongoing through the exhibition and within the gallery's opening hours. The conversations will be recorded/ filmed.

Alla discipliner försöker helatiden utvecklas men konsten är en av de discipliner som helt saknar strategi för det. Faktum är att vi kan inte se in i framtiden och vi vet väldigt lite om oss själva, hur vi är och hur vi fungerar det mesta vi gör, gör vi utan ett aktivt beslut.

När konsten springer runt och lyfter på stenar för att hitta saker som den sedan ägnar år åt så fyller det en funktion.

För rätt som det är så lyfter en konstnär på rätt sten och finner det där intressanta, det där som sätter fingret på något som försiggår i vårt samhälle som vi inte ser men alla upplevt. Det är ju så med saker som vi inte ser och inte har ord för vi kan inte prata om dem. Men när konstnären sätter fingret på en fråga och artikulerar det i ett konstverk så kan vi se det och det kan diskuteras.

När jag gör konst så är det alltid ett resultat av lust. Nästan alla verk så har lust varit inblandad. Jag gör inte konst för att jag anser att det är viktigt.

My work deals with the subject; sensory deprivation of human space. Through installations and writings I question and explore human space. Creating situations or atmospheres, often of a surreal character, where something stays undefined. Like a frozen scene.

Närvaro av skörhet. En insikt om att vara kapabel till att söndra. Fragilitet och balans, översättningar på situationer jag ständigt möter. Någon med kryckor passerar mig på gatan. Rädslan och dragningskraften att sparka dem bort. Eller att stå på en höjd, titta ner och själv vara det sköra.

Installationer eller skulpturer. Ofta gjorda av organiska material. Fiskben, nudlar, svarta kvistar. Jag bränner. Kokar och torkar. Ett material kan då ändra färg, lukt och form, men förutsättningen fanns redan inom materialet självt. Jag målar inte över.

Material har ett inneboende ljud som släpps lös vid kontakt. Jag kombinerar skulpturer med varandra efter tanken om de ljuden. Ögon blir öron. Ser hur det skulle låta om skulpturerna träffade marken samtidigt. Förminskar en om dess ljud dominerar. Det som är skört har ett starkt visuellt ljud, en omedveten förberedelse på att snart få höra det falla.

Mina arbeten blir beroende av platsen där de byggs. Känsliga material och konstruktioner gör att de inte kan flyttas, inte heller bli. De är inte byggda för att vara hela och kan därför inte gå sönder. Bara förändras.

fire extinguishers filled
with financial times
FT salmon pink
like it would help
to hose down a building
with TBTF N BFA
when the paper
renders it invisible

you can go out and sit
in front of a stock exchange
and only escape
your beige stressless
“it’s too good to be camp”
or “too important,”
nature is never
deliberately naive

a man on youtube,
he wanted his t-shirt
rolled ranger fold
six inches of white,
a dollar bill or whatever,
and listen all day to
someone crying
head notch raise
at five am.

That's the kind of work she does /
A text artist but also super visual

**Most of my work is based on language, using
Finnish, Swedish, Norwegian, English,
and German as a starting point.**

**You can't say 'oh fuck' my work is about this
and that.**

**In late 2009 I started a project where I
collect quotes from lectures and conversations.**
I try to pick sentences that don't reveal what
the theme of the talk was.
I'm on the hunt for sentences with funny,
absurd, and poetic qualities.

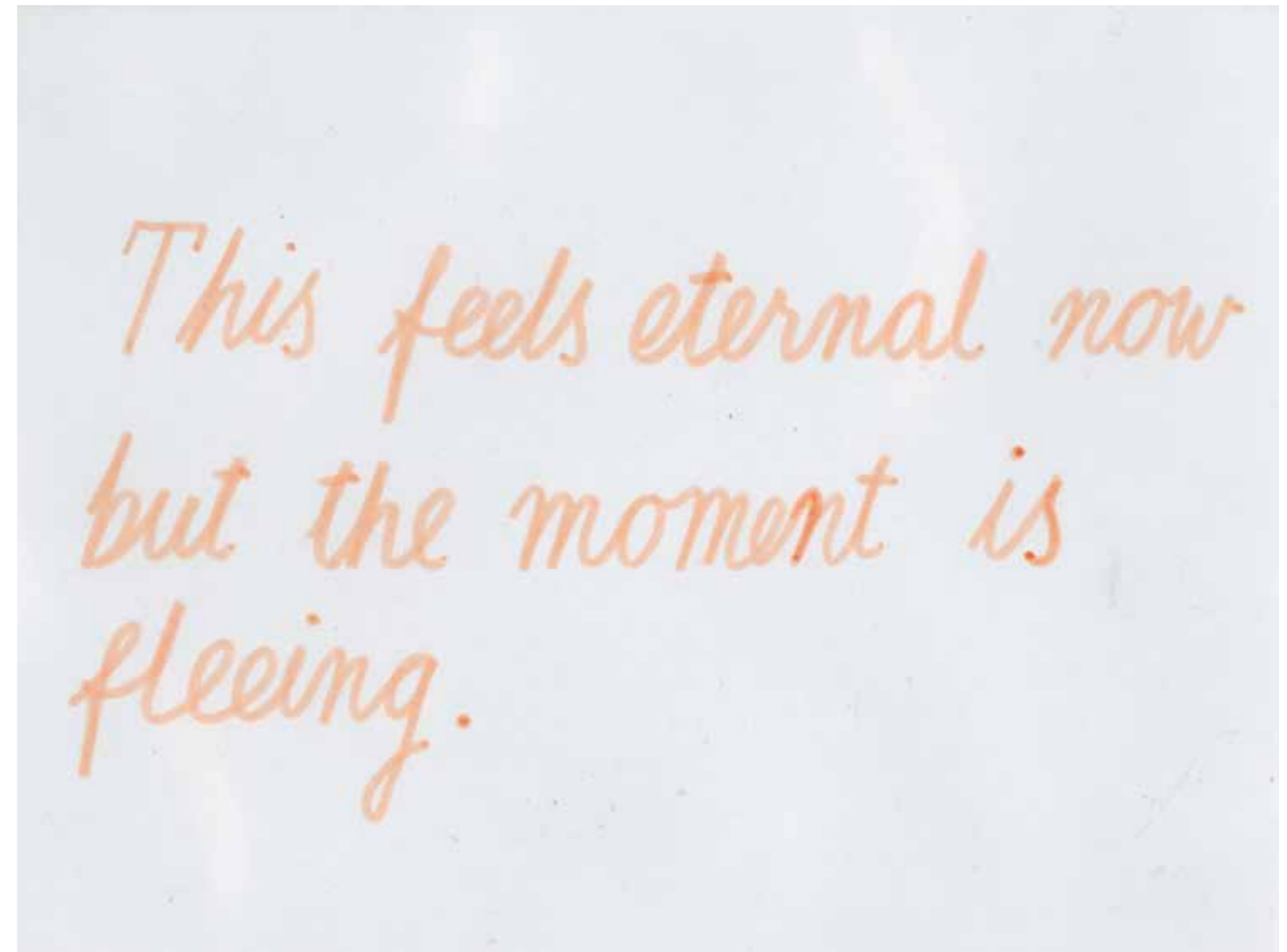
It's also not poetry but she works with text.

**When I take words out of context they
become mine.**

It's not important who originally
used the words, now I stand for them.
Picking up a sentence someone else
used has become my expression.
Not having the responsibility for
the exact formulation makes me free.

She's just an artist.

An artist in the most direct, simple kind of way.

Portrait / Me and others that look like me

People often tell me that I look like someone they know, or even mistake me for another. For the past 6 months whenever I was told I look similar to someone else, instead of just wondering who they were I made an attempt to contact them.

The aim was to construct a group of people that shared nothing to begin with but some likeness according to the onlooker. Because I was met with a mutual curiosity I first invited each person individually to my studio, where we had a talk and exchanged ideas and views on the project, and also to sit for a portrait.

The production of the material work such as the portraits and the film produces a performative aspect that is in the action of making contact, to meet and finally in the presense of the portrayed among other visitors at the opening of the exhibition.

Thanks to: Ina Devik (Photographer), Malin, Maria, Marthe, Mille, Tone, Ann Kristin

www.hannahmjolsnes.com

Noe som bare er

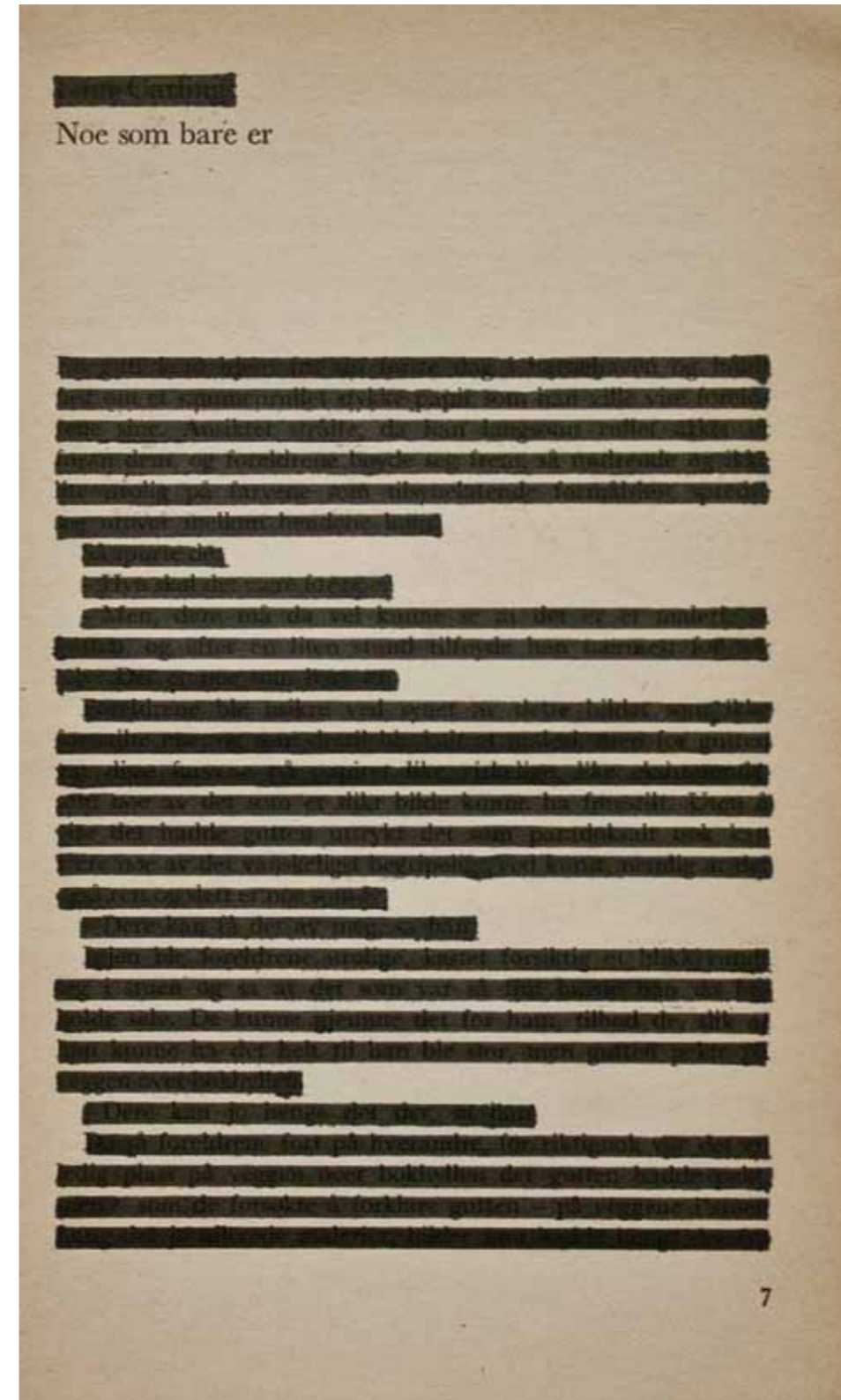
Boken har gått fra å være bok til å bli bilde. Eller den har vært bilde hele tiden, men et bilde av tekst. Jeg har aksentuert det billedlige ved den. Latt stå de ordene som jeg synes uttrykker bokens essens, eller kanskje min essens. Om kunstens vesen som noe som bare er, eller noe som kan bidra til noe. Hjelp menneskene ut av sin hjelpeløse tilstand av passivitet og konsumpsjon.

I det jeg har dissekert boken med kniv og gått over med sort tusj så har jeg ikke bare lest den, jeg har gjort den til min. Jeg eier den nå, og jeg har gjort den til noe annet. Brukt ordene i den etter eget forgodtbefinnende. Som da man studerte, og man pliktskyldig understreket det man trodde var viktig og som kunne komme på eksamen. Nå har jeg strøket over nesten alt. Det er en smertefull prosess å stryke over så mange fine ord. Men det er bare noen få som kan stå igjen.

Heldigvis finnes det flere eksemplarer av boken, min tante har en. Så jeg kan alltid gå tilbake og lese i den. Men akkurat denne, den har blitt noe annet. Nå er den noe som bare er.

- Jeg må tilstå at jeg sliter med en intens følelse av unyttighet hver gang jeg maler.¹

¹ Inger Sitter: «Konflikt». Fra Kunst – for mennesket eller museet? Oslo, Gyldendal 1969, s 91.

Based on perception, concept, content and materials, I seek to challenge the senses and cognitive apparatus by examining how perception works in an exhibition situation.

In the creative process I am looking to detach myself from my own ideas about what art is. When I experiment with materials, I experience the process as a way to connect my thoughts with a material. It's a way to think and reflect without words. A wordless inner dialogue.

Through cultural phenomena such as pseudoscience, science, spiritual philosophy, natural phenomena, metaphysics, psychotherapeutic methods and identity rites, I examine the past, the present, my self, and diverse human beliefs.

With an artistic approach, I try to build a horizontal view of the various phenomena, so they are all ranked and treated equally.

As a methodology I use phenomenology. Phenomenology is, like art, hard to describe, not only because its problems are often highly abstract and complex, but also because phenomenology as a concept, by virtue of its prevalence, does not allow an unambiguous limitation or definition. Common for phenomenology, and me as an artist, is the goal of wanting to explore things as they appear to us in their immediacy, and produce something through a description from an equally immediate position, my position.

The piece I exhibit at Kunstneres Hus is titled "Slim Fit". It is an installation that consists of a collapsed wall piece, made out of fake Louis Vuitton leather. Nearby there is a design chair, broken, unusable. This piece of art is inter alia a commentary on how the value of an item is created both in the commercial world and in the art world.

My artistic practice explores the public, esthetical surface and puts it up against imperfect private lives. I deal with cracks and collapse that invade the props of perfection. Objects and materiality act as communicators of position and role in society. The pure pressure of belonging to a certain sphere often dictates behavior.

As a result of the world of status objects, there is, as a side effect, also the world of knock offs. Fake objects attempting to stand in for significance and power, status and elegance of the originals, are interesting as objects; They no longer refer to themselves, but to a system of established codes. Their qualities are superficial, the opposite of the original items in regards to quality, production circumstances and ethics.

The chair in the piece "Slim fit" is a design chair known as a "Eiffel chair". It is designed by Charles and Ray Eames in the fifties. Eames advocated mass-production of architectural components, furnishings, and accessories as the ideal way to spread low-cost, high-quality modern design. Since this chair has become a classic, the price has raised and replicas have appeared on the market.

Trap (2012)
Maleri
70x95x30 cm

Realiteten er omkring oss konstant. Konstruerte ideer om virkeligheten kan oppfattes som sterkere. Det uvirkelige kan oppleves som realistisk, slik det virkelige kan oppleves som urealistisk.

Det underlige ved det å være til. Det selsomme ved å leve. Å være bevisst. Dette er hva jeg opplever som det underliggende tema i fotografiene mine.

Det kan virke som om mennesket innbiller seg å ha kontroll over sitt sinn og sin vilje. Man tror man kjenner beveggrunnene for handlingene man gjør.

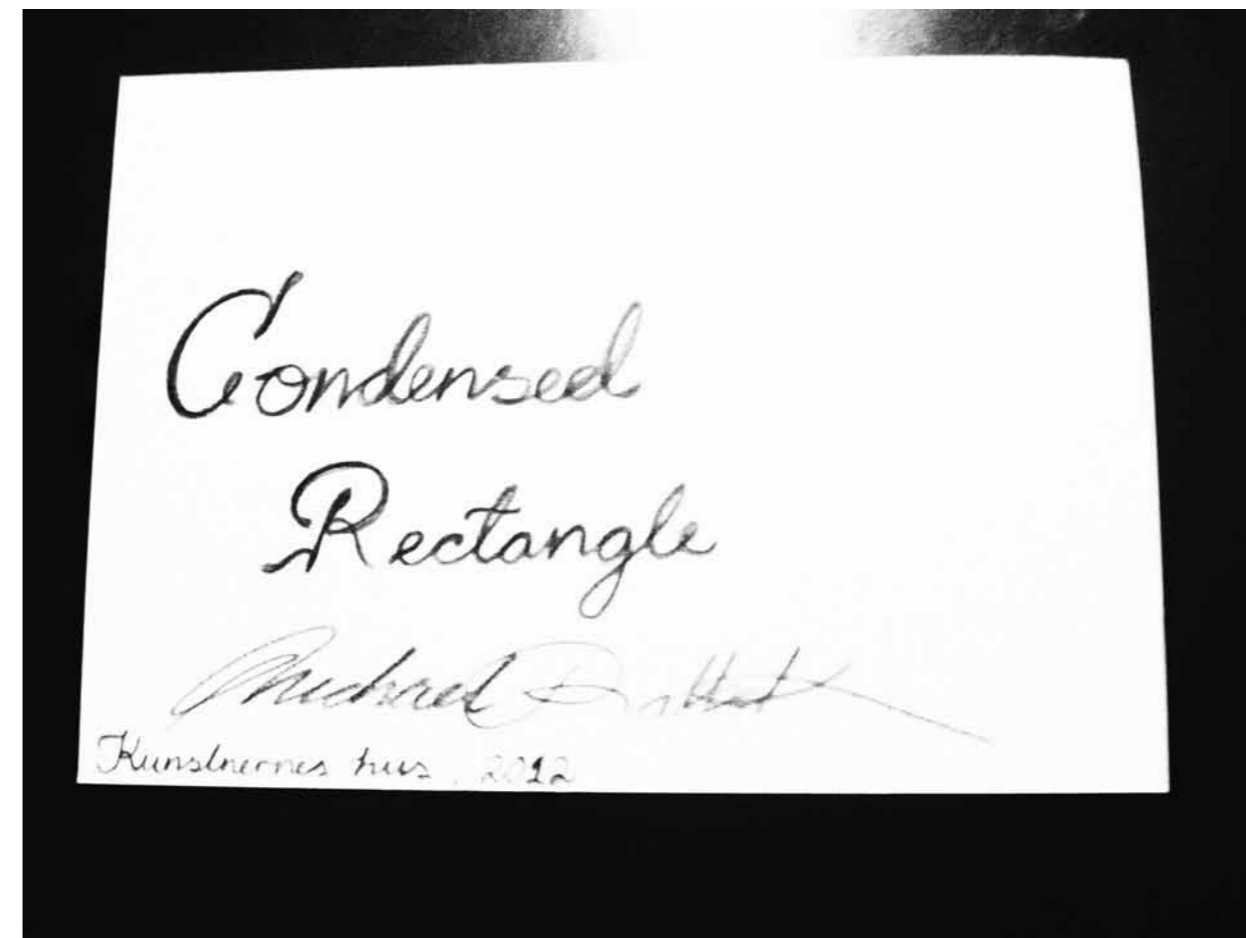
Således lever man under en illusjon, for ettersom man ikke kan styre sin underbevissthet, kan man heller ikke påstå å ha fullstendig kontroll over sin bevissthet.

Så, er det hensiktsmessig å leve under denne vrangforestillingen? Er det fruktbart å beholde avstanden til sine motivasjoner? Eller, bør man derimot forsøke å forstå sitt eget sinn, og avdekke livsløgnen man gjennomsyres av – om mulig? Kvasifilosofi og billedtolkning går hånd i hånd.

Værket «kondenseret rektangel» er et «ikke-billed». Et fravær af et billede - og bliver derved et billede, som viser tilbage til den intention, som ligger bag produktionen af billeder. Spørgsmål til billedets potentialer samt position er til forhandling. Der er ikke noget objekt, lærred, motiv eller nogen visuel repræsentation, ingen maling eller blæk. Alt man ser er en kondenseret flade på væggen, og man forstår kondensen opretholdes af et instrument bag væggen. «Billedet» produceres og skabes i udstillingsrummet af luftfugtigheden, og påvirkes derved af betragtede menneskekroppes tilstedeværelse. Dette, sammen med den svage genkendelige summen fra væggen, skaber en menneskelig nærkontakt, som giver værket en eksistentiel dimension. Man sanser så at sige et nærvær, et fravær og en afvisning på samme tid. Forgængeligheden i værket er uundgåelig, og man kan se det som et samtidigt minimalistisk vanitas, som jeg i tillæg vil påstå, er umuligt ikke at interagere med, så længe du opholder dig i lokalet det er udstillet i.

«Could It Be Magic» Installasjon (2012)

Hvor sterkt påvirker samtidskulturens fiksjonsfortelling våre ideer om det fremmede, det utforskede, fremtidens samfunn og dets normer og etiske grenser?

Se mine arbeider som en Pandoras eske som står som en åpen portal til en annen virkelighet. Hvor installasjonene viser et diorama over en postapokalyptisk fremtid, der verkene belyser teorier om parallelle univers og reiser i tid.

«Obliquity of the Ecliptic», Installasjon (2011)

I «Magic Blood Machine» blir vi introdusert for et skrudd eventyrunivers. I løpet av en rekke tablåer ser vi maskekledd karakterer i et skoglandskap som forsøker å gjenopplive en teddybjørnaktig gudeskikkelse, ved å rekonstruere kroppen hans. I dvelende bilder er vi vitne til et mytologisk spill uten dialog men med mystiske ritualer, sorg, tidsreiser, håp og krystallhealing.

Filmen har ingen vanlig narrasjon og heller ikke hovedkarakter. Man følger vekselvis ulike karakterer mens de utfører sine gjøremål. Da ingenting blir forklart med ord, får man en følelse av sterkt samhold mellom karakterene. De jobber alle mot samme mål, uten at de behøver å kommunisere med hverandre.

Jeg har jobbet med dette prosjektet i litt over to år. Det meste av filmingen har funnet sted i Kviteseid i Vest-Telemark der jeg vokste opp. Der har jeg tilgang til en helt egen form for kjennskap til stedene vi har brukt som locations. Vest-Telemark er kjent for folkemusikk, treskjæring og muntlig historiefortelling, gamle kirker og stabbur hvor hedenske og kristen symboler eksisterer side om side. Drager, engler, kors og demoner, troll og snakkende dyr er alle tilstede i denne tradisjonen.

Denne sammenblandingen har fasinert meg sterkt i oppveksten. I filmen kan en spore et ønske om å forsterke eller karikere disse elementene. Universet i filmen er som den mørke skoleveien gjennom grenda Sandland

der jeg vokste opp, hvor jeg gikk en kilometer ned til bussen hver morgen, tidlig i gryningen med alle stabburene og gårdene, og den lille stavkirken på toppen av det hele. Skyggene mellom trærne, de rare figurene jeg så for meg, forfulgt av svartedaudinger og skjeletter. Jeg blir inspirert av vår menneskelige trang til å skape en mytologi, et system av det kaoset som eksisterer mellom natur og kultur.

Filmen svever mellom planlagt fiksjon og dokumentasjon av performance. Scenene har blitt planlagt på forhånd men mange av ageringene foran kamera er delvis improvisert fram. Jeg har forsøkt å legge til rette for at improvisasjonen i forhold til de faktiske bevegelsene, og i forhold til det visuelle, har kunnet føre til bilder som vanskelig har latt seg planlegge.

I motsetning til tradisjonelle eventyr har ikke denne filmen en moralsk historie. Jeg inviterer seeren til å observere hendelser og selv trekke slutninger innenfor mine gitte rammer. Jeg ønsker at publikum skal delta i filmen med sin fantasi, i samme grad som når man spiller dataspill. I spill er historien fastsatt men det er du som velger hvordan den skal utspilles. I min film er det omvendt: Karakterenes handlinger er fastsatt, men motiver og bakgrunnshistorier er åpne. Under dette prosjektet har jeg hatt en samarbeidspartner, Jonas Mailand, som har stått for all filming, samt bistått i planlegging, storyboard og diskusjoner rundt ideer. Musikken er laget av komponist Jan Erik Mikalsen.

My artistic practice addresses the increased presence of technology in society. Developments in technology bring new communication channels which not only gain more and more importance, but shape our daily life, construct new patterns of human behaviour, and structures society in unpredictable ways. The most fascinating stories about the technology are usually heard in the context of the future. Futurologists, scientists and science-fiction writers invent theories and stories involving space travels to other planets, robots, artificial intelligence and many other things. But what fascinates me the most is the actual use of technology in our society. I think that we already live in an age where technology has an impact on society that we do not completely realize the scale of yet. To illustrate this point I would like to mention one striking and yet very simple example of the "Search Engine Optimization" ("SEO"). Wikipedia defines SEO as the process of improving the visibility of a website or a web page in search engines via the "natural" or unpaid ("organic" or "algorithmic") search results. A simple explanation is that SEO consists of writing the text on a web page (different from the computer code) so that it becomes perfectly understandable and convincing for search engine robots (e.g. Google robots), and not necessarily for the human. An example of the search result for "download movies" on Google:

Download movies online. Fast, cheap, secure and legal **movies**. **Download full movies** to your PC or Ipad, Iphone. More than 10000 **movies for download** or online watch. Start right now!

The abundance of the words "download" and "movies" make the text easily recognizable for robots but are not meant to appeal to humans.

This means that human beings write texts for machines as it's final recipient. SEO is by now a multi billion industry and started being used by corporate sector nearly a decade ago.

One of my works which explore above mentioned points is + 47 97 69 75 27. The project consists of a cell phone placed in Hardangervidda plateau, Norway, and of postcards with the number of the phone written on them that are distributed in the exhibition space. It is an invitation to the viewer to make a call from her or his own phone. The phone picks up by itself and transmits the live sounds from the location to a caller.

The plateau where the phone is located is a vast area in the north known to be desolate, far from population and with persistent winds. The sound is the natural wind, but mediated through communication channels that distort and reduce it to digital noise. The aural landscape brought to the listener serves as a metaphor for the immense flow of information directed to each individual in everyday life. An abstract excess that seemingly results in meaninglessness and purposelessness. The subtle and intimate relation between caller and nature also contest modes of communication in contemporary society.

+ 47 97 69 75 27 (2011)
Mixed media
At location: Hardangervidda plateau, Norway:
Mobile phone with automatic answer function
transmitting live sound from location during
the call and solar panel

At the exhibition space: 15 x 10 cm postcards
distributed to visitors

Jeg avslutter min bachelorgrad med et prosjekt som tar for seg flere av de erfaringene jeg har gjort meg i løpet av tre år som student. Allerede før jeg startet på Kunstakademiet arbeidet jeg med å male interiør hvor temaet «belysning» sto i fokus og særlig hvordan stemningen i det fysiske rommet forandrer seg drastisk fra natt til dag. Etter hvert beveget jeg meg vekk fra interiøret og ut til byen hvor jeg tok for meg hjembyen min Oslo som et rom.

Jeg utforsket Oslo både gjennom maleri og installasjon før jeg utvidet perspektivet mitt videre til andre deler av verden. 2BA reiste jeg et år til Chile og kom hjem med 18 malerier og en rekke fotografier av byen Valparaíso. Etter jeg kom hjem har jeg bearbeidet denne prosessen og holdt en utstilling basert på den utviklingen. Jeg reiste så to måneder til Colombia for å ta flere fotografier som oppfyller min intensjon om å portrettere «byrommet».

Jeg jobber nå med portretter av et rom i byen. Jeg bruker de tidligere erfaringene jeg har gjort meg av å male serier av de samme rommene som forandret seg ved endring av belysning, men denne gangen jobber jeg mer med å bryte ned og løse opp maleriets konkrete uttrykk, hvordan perspektiv/ikke-perspektiv, lys og rom står i forhold til hverandre. Her videreutvikler jeg hvordan dag og natt skaper to vidt forskjellige visuelle og stemningsfulle uttrykk.

Jeg filmer i mørket

Jeg arbeider i mørket med fotografi, og nå den seneste tiden har jeg brukt video. Jeg benytter meg av skumringstiden og når det er helt mørkt fordi jeg er ute etter et ubehag. Når det er mørkt blir menneskets evne til å se kraftig redusert, farger forsvinner, og vi har vanskeligheter med å identifisere hva som er rundt oss. Dermed kan verden oppleves som fremmed. Siden det meste blir ugjenkjennelig blir det også en ny gåtefull verden, hvor fantasien kan løpe løpsk.

I nattens univers lager jeg mine egne hemmelighetsfulle situasjoner. Jeg ønsker å videreformidle dette gjennom prosjekter som hintar om at noe er i gjære, skal skje, eller kanskje det allerede har hendt. Men så får vi ikke vite mer. Det kan være vanskelig å se hva som foregår. Videoene gir aldri noe svar, og er uklare og uskarpe.

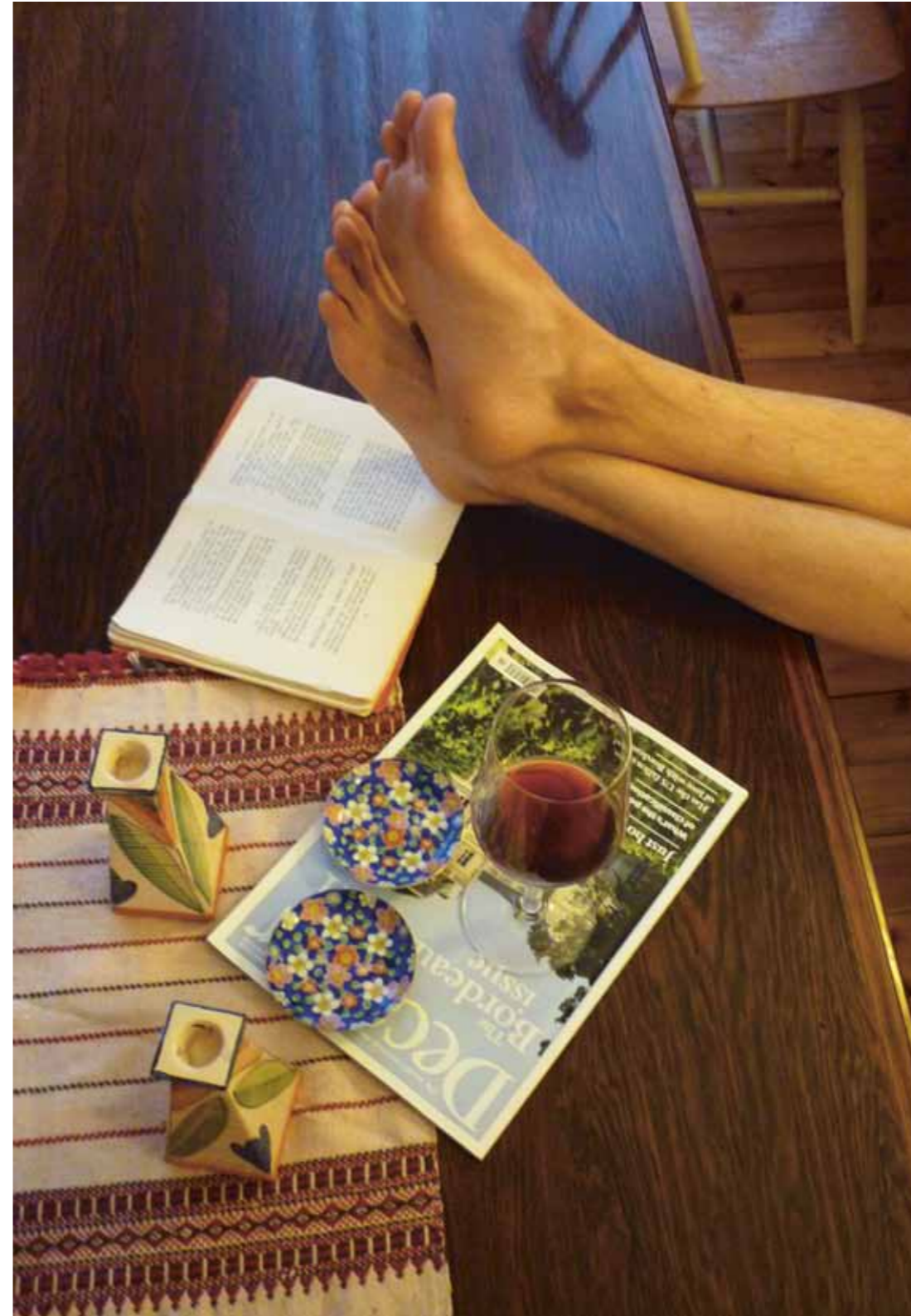

Jeg er opptatt av historier, som kan være sanne, delvis sanne eller oppspinn. Man vet liksom aldri. Et hus jeg husker veldig godt fra jeg var liten, Djupdalshuset. Det sto inni skogen et stykke fra der jeg bodde. En skog jeg kjente som min egen bukselomme. Det var alltid utrolig spennende å gå dit, og noen av historiene hadde jeg hørt allerede da. Det huset i sin tid ett søskenpar de fleste visste hvem var. Den mest fremtredende historien er om hvordan det hele endte, og historien som kobler familien min til dem. Nå, mange år etter sitter jeg her med et hus i en stabel, noen millioner av verdiløse penger og saftige historier. Men så er det disse historiene som fascinerer meg.. Man vet aldri hvor sanne de er.

Jeg jobber med Installasjon, landskapskunst, video og performance. De handler om hvordan mennesker er, og hva vi er en del av, og på hvilke måte vi er en del av det. Det handler om meg selv, og derfor alle andre. Det handler om familieforholdene og historien min, og derfor alle andres. Sosiale strukturer. Kultur og natur. Arv og miljø. Det handler om helt normale ting folk sikkert tenker på hver dag, og hvis de ikke tenker på de er de i alle fall en del av de. Naturfag var favorittfaget mitt i hele grunnskolen.

Intervjuer per e-post: Anders Dahl Monsen, Elise Storsveen og Anna Daniell

Forord: Line Halvorsen

Design: Mari Hovden / www.beginbeganbegun.com

Foto i omslag: Ayatgali Tuleubek

Forside: Hentet fra *Kunstakademiets katalog 1988*

Øvrige foto: Respektive kunstnerne

Statens Kunstakademi, Oslo, KHIO 2012

Takk til:

Are Mokkalbost, Marianne Heier, Jesper Alvær, Vanessa Ohlraun, Mats Stjernstedt, Ida Kierulf, Jan Karl Schmidt, Siri Ekker Svendsen, Marie Buskov, Arne Vinnem, Ida Falck Øien, Jan Erik Mikalsen, Martin Sæther, Ali Etefagh, Mathias Wase, Eva Tønsberg, Greg Pope, Elise Storsveen, Therese Veier, Britt Heidi Hansen, Dag Erik Elgin, Anne Katrine Dolven, Aeron Bergmann, Caroline Rohde, Susanne Winterling, Jeanette Christensen, Henrik Plenge Jakobsen, Michael O'Donnell, Geir Haraldseth, Petr Svarovsky, Tom Trøbråten, Joakim Jalhed, Kristin Rangnes, Gunnar Topstad, Pelle Kravik, Familien Berg, Vilde Von Krogh, Cafe T18, Cinemateket, Lundhs AS, Quantum Satis Media og alle ansatte på Kunstakademiet i Oslo, KHIO!

*Statens Kunstakademi
Biblioteket*